

Amintirile vii

Blacks

Ne sunt părinții amintirile vii
ce zilnic c-un sfat ne produc bucurii.
În lumea amară și greu de trăit,
părinții ne-oferă răspunsul dorit.
Dar nu ne întreabă ce însăși ei vor
să afle cum viața s-a rupt în fuior,
cum firul devine mai slab, întrerupt
și cine, cu-al lui război de țesut,
îl prinde prin scame de zile de-amar
azi fir fără vlagă, dar ieri palamar.

Au tors al lor rost legănând pe copii
în nopți de nesomn spre zori azurii.
În dragostea lor cu dor i-au pictat
să-i fie copilul de rău protejat.
Iar când auzim glasul mamei, plătând,
în noi reînvie cel prunc surâzând
se simte copil și din nou apărat
de-al mamei surâs și de-al ei înfășat.
Dar viața ne cheamă de tot uităm,
Părinți și-amintiri în van le lăsăm.

Și-acum, la sfârșit, când simt că se duc
să țină în palme doar cuiburi de cuc,
Ei tac și privesc c-al lor drum e scurtat,
și nu îndrăznesc nici să ceară rabat
Un pas încă-n plus le-ar fi de ajuns,
Ei simt c-ar avea încă multe de spus,
Ei simt c-ar avea încă multe de dat
Dar cui să transmiți când toți te-au uitat?
Cine mai are nevoie de dor,
când lumea plutește pe-al banului nor?

Se uită în zare ai noștri părinți
și văd orizonturi deschise de sfinți...
Pot să-i condamni că, în fine, aleg
să plece din lumea ce n-o înțeleg?
Ei pleacă urmându-și destinul firesc,
iar noi tot privim domeniul ceresc
Le cerem de-acolo, de unde-au ajuns,
un sprijin în viața prea grea de pătruns.
Dar, vai, cum primim acest mic ajutor
uităm deodată cum doare un dor!

Căci noi am crescut și timp nu avem
să prindem de suflet imagini totem.
O fugă neroadă ne prinde ciudat
de-ai noștri părinți, de ce-au însemnat.
Și tot alergăm spre acel neștiut
uitând că, mai ieri, părinți am avut,
Uităm că părinți la rând noi vom fi,
că viața-i o roată în fiecare zi,
Că viața în cercuri destine rotește
iar noi vom gândi, la final, părintește.